

ΕΥΓΚΡΙΤΙΚΗ ΕΥΦΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Άγγλος τις συγγραφεύς, ὁ κύριος Μακλάρην, ἐξηκολούθησε περιέρχους τινὰς καὶ εὐφρεῖς παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ προκειμένου τούτου, καὶ ἐπὶ τῶν συνεπειῶν αὐτοῦ πρὸς τὰς σχετικὰς προόδους τῶν λαῶν. Τὸ ἡμισφαίριον τοῦ νέου κόσμου, ἂν καὶ ὀλιγώτερον τοῦ ἡμίσεως τοῦ παλαιοῦ κατὰ τὴν ἔκτασιν τῆς ζῆρας, περιέχει, ὡς λέγει ὁ εἰρημένος συγγραφεύς, περισσοτέραν παραγωγικὴν γῆν. Ἡ Ἀμερικὴ χρεωστεῖ τὸ πλεονέκτημα τοῦτο εἰς τὸ μικρὸν αὐτῆς πλάτος, ἕνεκα τοῦ ὁποῦ οὐδαι σχεδὸν αἱ μεσόγειοι χῶραι εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν ἐπιρρῆν τῶν γονίμων ἀναθυμιάσεων τοῦ ὠκεανοῦ· ἐνῶ, εἰς τὸ τοῦ παλαιοῦ κόσμου ἡμισφαίριον, αἱ κεντρικαὶ χῶραι, στερούμεναι ὑγρασίας, ἕνεκα τῆς ἀμέτρου ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς ἐκτάσεως, εἶναι πάντοτε σχεδὸν ἔρημοι. Ἐκ τῶν 31 ἑκατομμυρίων τετραγωνικῶν μιλίων, ἐκ τῶν ὁποίων συγκοινωνεῖ ἡ Εὐρώπη, ἡ Ἀσία καὶ ἡ Ἀφρικὴ, μόλις τὸ τριτημῶριον ἡμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ γῆ παραγωγικὴ, καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἀκόμη δὲν εἶναι τόσον εὐφορὸν· ἐνῶ, ἐκ τῶν 13,900,000 μιλίων τῆς ζῆρας τῆς Ἀμερικῆς, ἡ ἄγνος γῆ περιορίζεται εἰς 3,900,000 μίλια, ὥστε μένουν 10 ἑκατομμύρια τετραγωνικῶν μιλίων γῆς ὠφελίμου. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, ἡ Ἀμερικὴ ἔχει κυρίως τὸ πλεονέκτημα μεγαλητέρας παραγωγικῆς, ἢ μᾶλλον θρεπτικῆς, δυνάμεως, καὶ ἐπὶ ἴσης ἐκτάσεως ὠφελίμου γῆς· πλεονέκτημα προσερχόμενον ἀπὸ συνδυασμὸν εὐτυχέστερον τῆς ὑγρασίας μὲ τὴν θερμότητα. Παρατηρήθη, παραδείγματος χάριν, ὅτι ὁ ἀραβόσιτος παράγει 40 ἢ 50 τὸ 1 εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐνῶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὁ μέσος ὅρος εἶναι 150 τὸ 1· ὁ δὲ κύριος Οὐμβέλδ ὑπελόγησεν ὅτι 3 στρέμματα γῆς, τὰ ὁποῖα, σπειρόμενα μὲ σίτον, μόλις ἡμποροῦν νὰ θρέψωσι δύο ἀνθρώπους, τρέφουν πεντήκοντα ἂν φυτευθῶσιν ἐπ' αὐτῶν *bánana*.

Ἐκ τῶν παρατηρήσεων τούτων, καὶ πολλῶν ἄλλων ἐπιμελῶς καὶ παραθετικῶς γενομένων, ὁ κύριος Μακλάρην καταντᾷ εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι, ἂν οἱ φυσικοὶ πόροι τῆς Ἀμερικῆς ἦσαν ἐντελῶς ἀνεπτυγμένοι, ἡδύνατο τὸ ἔδαφος αὐτῆς νὰ θρέψῃ 3,600,000,000 κατοίκων, ὅπερ ἐστὶ τὸ πενταπλάσιον σχεδὸν τοῦ σημερινοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς ἀπάσης. Ἡ τελευταία αὕτη αὐξησις θέλει γενῇ μετὰ τριακόσια ἢ τετρακόσια ἔτη τὸ πολὺ, ἂν πρὶν νὰ κρίνωμεν ἐκ τῆς ἐνεστώσης προόδου τῶν ἀρκτῶν μερῶν τῶν Ὀμοσπονδίων Πολιτικῶν τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ἂν ἡ πρόοδος αὕτη δύναται νὰ ἐκληφθῇ πάντοτε ὡς σταθερὰ τοῦ πληθυσμοῦ βάσις. (Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Η ΕΥΤΥΧΩΜΕΝΗ ΛΕΑΙΝΑ.

Οἱ Ἰσπανοὶ εἶχον ἰδρῦσαι τὴν Βουένος Ἀῦρες τὸ 1535. Ἡ νέα ἀποικία ἐστερήθη μετ' ὀλίγον ζωοτροφίῳ. Ὅσοι τῶν ἀποίκων ἐθαρρύνοντο νὰ ἐξέλθωσι πρὸς ἀναζήτησιν ἐθυσιάζοντο ὑπὸ τῶν ἀγρίων,

ὥστε ἠναγκάσθησαν ν' ἀπαγορεύωσι ἐπὶ ποινῇ θανάτου τὴν ἐξοδὸν ἀπὸ τοῦ περιβάλου τῆς νέας ἀποικίας. Γυνή τις, ἣν ἡ πεῖν ἀναμφισβόλως παρώτρυνε νὰ περιφρονήσῃ τὸν θάνατον, ὑπεξέφυγε τὴν ὀξυδερκείαν τῶν φυλάκων τῶν ἐφεδρευόντων περὶ τῆς ἀποικίας πρὸς ἐξασφάλισιν ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς πείνης κινδύνων. Ἡ Μαλδονάτα (οὕτως ὀνομάζετο ἡ φυγάς), ἀποῦ ἐπλανήθη ὥρας τινὰς εἰς ἀγνώστους καὶ ἐρήμους ὁδοὺς, εἰσῆλθεν εἰς ἓν σπήλαιον διὰ νὰ ἀναπαυθῇ ἀπὸ τῶν κόπων. Ὅποιος ὑπῆρξεν ὁ τρόμος τῆς, ὅταν ἀπῆντηςε λέαιναν, καὶ ὁποῖα ἡ ἐκπληξίς τῆς ὅταν εἶδε τὸ φοβερὸν αὐτὸ θηρίον νὰ τὴν πλησιάζῃ μὲ ἥθος ὑπότρομον, νὰ τὴν θωπεύῃ καὶ νὰ τῇ λείχῃ τὰς χεῖρας μὲ ὠρυγμούς πόνου, οἷτινες ἔπρεπε νὰ τὴν κινήσωσι μᾶλλον εἰς συμπάθειαν παρὰ νὰ τὴν τρομάξουν! Ἡ Ἰσπανὶς ἐνόησεν εὐθὺς ὅτι ἡ λέαινα ἦτο ἔγκυος, καὶ ὅτι οἱ στόνοι αὐτῆς ἦσαν γλῶσσαι μητρὸς ἐπικαλουμένης ἀρωγὴν πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ φορτίου τῆς. Ἡ Μαλδονάτα ἐδοθήθη τὴν φύσιν, τὴν στιγμὴν τοῦ πόνου, ὅτε φαίνεται μετὰ ὀλίψεως ἐπιτρέπουσα εἰς πᾶν τὸ γινώμενον τὴν ὑπαρξίν καὶ τὴν ζωὴν αὐτὴν, ἥς ἐπὶ τόσῳ βραχὺν χρόνον ἀφίνει τὴν ἀπόλαυσιν. Ἡ λέαινα εὐτυχῶς ἐλευθερωθεῖσα τρέχει εὐθὺς νὰ ζητήσῃ τροφὴν ἀφθονοὺ καὶ τὴν φέρει εἰς τοὺς πόδας τῆς εὐεργετιδὸς τῆς. Αὕτη τὴν ἐμερίζετο καὶ ἐκίστην μετὰ τῶν νεογνῶν νεβρῶν, οἷτινες γεννηθέντες διὰ τῶν φροντίδων αὐτῆς, καὶ μετ' αὐτῆς τραπέντες, ἐφαίνετο ὅτι ἀνεγνώριζον διὰ παιδιῶν καὶ δηγμάτων ἀθῶων εὐεργεσίαν, ἣν ἡ μήτηρ τῶν ἐπλήρωνε διὰ τῆς τρυφερωτέρας εὐγνωμοσύνης. Ἀλλ' ὅτε ἡ ἡλικία τοῖς ἀνέπτυξε τὴν ἐμφυτον ὁρμὴν νὰ ζητῶσι μόνον τὴν λείαν τῶν, ἰσχύοντες ἤδη καὶ νὰ τὴν καταλάβωσι καὶ νὰ τὴν καταβροχθίσουν, ἡ οἰκογένεια αὕτη διεσπάρη εἰς τὰ δάση· καὶ ἡ λέαινα ἦν ἡ μητρικὴ στοργὴ δὲν ἀνεκάλει πλέον εἰς τὸ σπήλαιον, ἐχάθη καὶ αὕτη ἡ ἰδέα, καὶ ἀπεπλανήθη εἰς τόπον ὁσημέραι ἐρημούμενον ὑπὸ τῆς πείνης. Ἡ Μαλδονάτα, μόνη καὶ ἀνευ μέσου ὑπάρξεως, ἠναγκάσθη ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ ἀντρον ἐπίφοδον εἰς τοὺς ζῶντας, τὸ ὁποῖον ὁμῶς ἡ ἐπιείκειά τῆς ἡδυνήθη νὰ μεταβάλλῃ εἰς ἄστυον. Στερηθεῖσα μετὰ πόνου κοινωνίας ἀκριβοῦς, καὶ πλανηθεῖσα ἐπ' ὀλίγον συνελήθη ὑπ' ἀγρίων Ἰνδῶν. Λέαινα τὴν ἔθρεψε καὶ ἀνθρώποι τὴν ἠνδραπόδισαν! Μετουπολὺ περιῆλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἰσπανῶν, οἷτινες τὴν ἀπήγαγον εἰς τὴν Βουένος Ἀῦρες. Ὁ διοικητὴς πλέον ἄγριος ἢ οἱ λέοντες, καὶ οἱ ἄγριοι, δὲν τὴν ἐπίστευσε βεβαίως ἱκανῶς ἐκτίσασαν τὸ ἐγκλημα τῆς λειποταξίας διὰ τῶν κινδύνων καὶ τῶν δεινῶν, ὅσα ὑπέφερε, ἀλλὰ δέιταξεν ὁ βάρβαρος, νὰ τὴν προσηλώσωσιν εἰς δένδρον, ἐν μέσῳ δάσους, διὰ ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης, ἢ νὰ γίνῃ λεία τῶν σαρκοβόρων θηρίων. Μετὰ δύο ἡμέρας στρατιῶται ὑπῆγον νὰ μάθωσι περὶ τοῦ πεπρωμένου τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου θύματος. Τὴν εὐρον σῶαν καὶ ὑγιὰ κυκλουμένην ὑπὸ τήγρων λιμοττώντων, οἷτινες μὲ φάρυγγα ἀνοικτὸν ἐπὶ ταύτης τῆς βοᾶς, δὲν ἐτόλμων νὰ πλησιάσουν ἐνώπιον λεαίνης πλαγιασμένης ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς μετὰ τῶν νεβρῶν τῆς. Τὸ θέαμα τοῦτο ἐξέπληξε